

عنوان مقاله:

جایگاه سنت در روش تفسیر قرآن به قرآن

محل انتشار:

فصلنامه سراج منیر، دوره 2، شماره 4 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 34

نویسنده:

بهروز یدالله پور - هیئت علمی انشگاه علوم پزشکی بابل

خلاصه مقاله:

یکی از مباحث بنیادین در روش تفسیر قرآن به قرآن این است که این روش بر دولت رفیع آیات بنا شده و تلاش مفسر در این روش تفسیری آن است تا آیات قرآن را از درون قرآن مجید و با تکیه بر آیات دیگر تفسیر نمایند و بر این اساس، برخی از مفسران مدعی بینبازی به هرآنچه غیر قرآن است و «قرآن بسندگی» یا «بسندگی متن» در تفسیر قرآن شده‌اند و با چنین پنداری، برخی با حمله به تمامی روایات مجعول و غیر مطمئن خواندن این مجموعه بزرگ، سنت را از میدان تفسیر رانده‌اند. رویکرد مفسران روش تفسیر قرآن به قرآن نسبت به ارزش سنت و روایات معصومان (علیهم السلام) در عرصه‌ی تفسیر یکسان نیست، اگرچه در روش تفسیری مشترک هستند، اما رویکرد آنان به ارزش روایات صحیح می‌تواند چگونگی تعامل آنان با روایات را رقم زند که با مطالعه و پژوهش در آثار تفسیری مفسران معاصر این نکته بخوبی قابل مشاهده است. تلاش این نوشتار آن است تا با معرفی روش تفسیر قرآن به قرآن، جایگاه روایات را در این روش تفسیری و رویکرد مفسران قرآن به قرآن بدان را ژرفکاوای نماید و اینکه آیا مفسران در تفاسیر خود بدین روش از روایات بهره جستند یا خیر؟ که به این نکته مهم دست یافته است که بسیاری از مفسران این روش، از روایات در تفاسیر خود بهره جستند و جایگاه روایات در نگاه آنان متفاوت است؛ یعنی برخی تنها به عنوان شاهد صحت تفسیر خویش بدان استناد کرده‌اند و برخی هم هیچ اقبالی بدان نداشته‌اند

کلمات کلیدی:

روش تفسیر قرآن به قرآن، جایگاه روایات، بسندگی متن، روایات متواتره، سنت، رویکرد مفسر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1188984>

